

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 stycznia 2012 r. powód P. B. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. kwoty 8.103,85 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sprzeciwem od nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 stycznia 2011 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność D. S.. Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w Ł..

(dowód: okoliczność niesporna)

Uszkodzony pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został oddany w dniu 24 stycznia 2011 roku do zakładu naprawczego prowadzonego przez P. K.. W dniu 25 stycznia 2011 roku zgłoszono szkodę w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W dniu 28 stycznia 2011 roku doszło do oględzin pojazdu przez pracownika zakładu ubezpieczeń. W dniu 10 lutego 2011 roku dostarczono do serwisu zatwierdzony kosztorys naprawy pojazdu. Do dnia 16 lutego 2011 roku naprawa pojazdu nie zakończyła się.

(dowód: protokół naprawy pojazdu – k. 13; zeznania świadka P. K. – k. 96-97)

W okresie od dnia 26 stycznia 2011 roku do dnia 16 lutego 2011 roku D. S. korzystał z pojazdu zastępczego marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynajętego od P. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) na podstawie umowy najmu pojazdu zastępczego nr (...) z dnia 26 listopada 2011 roku. Stawkę czynszu ustalono na 350 złotych brutto za jedną dobę.

(dowód: umowa najmu pojazdu zastępczego nr (...) – k. 18-19; warunki ogólne programu „zastępczy” – k. 20-21; zeznania świadka D. S. – k. 84-85)

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 26 stycznia 2011 roku D. S. przelał na rzecz P. B. wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego, przysługującą mu w związku z wyżej opisaną szkodą komunikacyjną.

(dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 26 stycznia 2011 roku – k. 23)

W dniu 16 lutego 2011 roku P. B. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.349,93 złotych brutto z tytułu wynajmu D. S. pojazdu zastępczego marki R. (...) nr rej. (...) w okresie od 26 stycznia 2011 roku do 16 lutego 2011 roku.

(dowód: faktura VAT– k. 22)

Pismem z dnia 24 lutego 2011 roku P. B. wezwał (...) spółkę akcyjną z siedzibą w Ł. do zapłaty kwoty brutto 7.349,93 złotych. Pismo to zostało doręczone w dniu 3 marca 2011 roku.

(dowód: pismo z dnia 24 lutego 2011 roku – k. 24-25; zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 25)

Uzasadniony i niezbędny czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) biorąc pod uwagę zakres uszkodzeń w przedmiotowym pojeździe w związku ze zdarzeniem z dnia 24 stycznia 2011 roku przy uwzględnieniu zakresu uszkodzeń nie powinien przekraczać 30 kolejnych dni kalendarzowych.

Stawka dzienna wynajęcia pojazdu zastępczego tej samej klasy co wynajęty pojazd marki R. (...) według cen obowiązujących na terenie miasta W. i okolic w okresie naprawy uszkodzonego pojazdu, tzn. w styczniu i lutym 2011 roku przy wynajmie 21-dniowym wynosiła w lokalnych firmach – od 153,66 złotych netto do 260 złotych netto za jedną dobę.

(dowód: opinia biegłego sądowego K. W. – k. 117-131)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na okolicznościach przyznanych przez drugą stronę (okolicznościach niespornych), dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, zeznaniach świadków D. S. i P. K. oraz opinii biegłego sądowego K. W.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne, podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art.3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Z kolei, zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Zatem w sytuacji zaistnienia szkody ubezpieczyciel odpowiadający z tytułu ubezpieczenia OC za sprawcę szkody obowiązany jest do jej naprawienia w całości.

W przedmiotowym procesie pozwana nie kwestionowała okoliczności faktycznych zdarzenia oraz swojej odpowiedzialności (co do zasady) za wyrządzoną szkodę. Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła cztery zarzuty. Pierwszym był zarzut nieważności umowy najmu pojazdu zastępczego z uwagi na nie określenie strony wynajmującej oraz nie ustalenie stawki czynszu najmu. Drugi zarzut dotyczył bezskuteczności umowy cesji wierzytelności wobec nie istnienia wierzytelności objętej przelewem oraz niewystarczające sprecyzowanie tej wierzytelności. Trzecim zarzutem było niewykazanie konieczności najmu pojazdu zastępczego. Czwartym zarzutem był zbyt długi czas naprawy i zbyt wysoka stawka czynszu najmu.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu pozwanej wskazać należy, że w ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania, iż opisana w pozwie umowa najmu jest nieważna. Pomimo nie wskazania w treści umowy imienia i nazwiska wynajmującego, nie może budzić wątpliwości, że wynajmującym był powód. W umowie najmu wskazano bowiem adres, pod którym pozwany prowadzi działalność gospodarczą, nazwę tej działalności oraz numer NIP powoda (dane te są zgodne z danymi wpisanymi do ewidencji działalności gospodarczej – k. 11). Ponadto najemca w trakcie składania

zeznań potwierdził, że najął pojazd zastępczy od P. B. (k. 84-85). W umowie najmu strony określiły stawkę czynszu najmu. W pkt II.4 umowy najmu strony wskazały bowiem, że cena najmu wynosi 350 złotych brutto za jedną dobę.

Odnosząc się do drugiego zarzutu pozwanej wskazać należy, iż kwestię przysługiwania stronom legitymacji procesowej Sąd zobowiązany jest badać z urzędu. Fakt zawarcia umowy przelewu i jej treść winna udowodnić strona powodowa, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., skoro z okoliczności tej wywodzi skutki prawne. Powyższe okoliczności powódka wykazała przedstawiając dowód z dokumentu prywatnego w postaci umowy cesji wierzytelności (k. 23). Przedmiotem przelewu może być dostatecznie oznaczona wierzytelność przyszła. Jest przy tym oczywiste, że z treści umowy przelewu zawartej przez strony musi wynikać jej przedmiot. Innymi słowy skuteczność umowy przelewu wierzytelności uzależniona jest m.in. od skonkretyzowania przez strony wierzytelności będącej jej przedmiotem. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (tak trafnie SN w wyroku z 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

W niniejszej sprawie w umowie cesji wierzytelności z dnia 26 stycznia 2011 roku strony dostatecznie określiły wierzytelność będącą przedmiotem cesji, tj. prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego przysługującą cedentowi wobec towarzystwa (...) w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 24 stycznia 2011 roku. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż strony umowy cesji sprecyzowały jej przedmiot. Ponadto przedmiotem przelewu może być wierzytelność przyszła. Tym samym umowa cesji wierzytelności była skuteczna i powódka na jej podstawie nabyła dochodzoną w niniejszym postępowaniu wierzytelność.

W ocenie Sądu brak było podstaw do przyjęcia, że poszkodowany nie poniósł szkody w związku z zawarciem umowy najmu pojazdu zastępczego. Należy bowiem wskazać, że na podstawie tej umowy zobowiązany był do zapłaty na rzecz wynajmującego czynszu najmu. Zamiast zapłaty czynszu najemca (za zgodą wynajmującego) przeniósł na wynajmującego wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu auta zastępczego przysługującą mu w stosunku do pozwanego zakładu ubezpieczeń. Spełnił więc świadczenie wynikające z umowy najmu (zapłata czynszu najmu) poprzez przelew wierzytelności (art. 453 k.c.).

Odnosząc się z kolei do zarzutu pozwanej, iż nie zostało wykazane, że normalnym następstwem działania sprawcy jest prawo najmu pojazdu zastępczego, wskazać należy, iż zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. akt III CZP 5/11) odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki za najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Pozbawienie poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu uszkodzonego w trakcie kolizji skutkuje tym, że ma on prawo wynająć pojazd zastępczy i pozostaje to w związku przyczynowym z kolizją w rozumieniu powyższego przepisu. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jego uszkodzenia stanowi szkodę majątkową bez względu na rodzaj działalności lub cel, dla którego poszkodowany wykorzystuje pojazd. Jeżeli więc poszkodowany poniósł koszty wynajmu pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków zdarzenia podlegającego wyrównaniu. W rozpoznawanej sprawie poszkodowanemu pojazd zastępczy był niezbędny do poruszania się w celach biznesowych i weekendowych wyjazdów za granicę (k. 16). Okoliczności te potwierdził poszkodowany w trakcie składanych zeznań (k. 84).

Pozwana zakwestionowała również zgłoszone w pozwie roszczenie co do wysokości, wskazując na zbyt długi okres naprawy oraz zbyt wysoką stawkę czynszu najmu. Pozwana celem wykazania powyższego zgłosiła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Jak wynika z pisemnej opinii biegłego sądowego K. W. uzasadniony

i niezbędny czas naprawy uszkodzonego pojazdu nie powinien przekraczać 30 kolejnych dni kalendarzowych, zaś stawka dzienna wynajęcia pojazdu zastępczego tej samej klasy co wynajęty pojazd marki R. (...) według cen obowiązujących na terenie miasta W. i okolic w okresie naprawy uszkodzonego pojazdu przy wynajmie 21-dniowym wynosiła w lokalnych firmach – od 153,66 złotych netto do 260 złotych netto za jedną dobę. Opinia ta jest logiczna, jasna i przekonująca. Żadna ze stron nie zgłaszała do niej zastrzeżeń.

Ponieważ pojazd został przyjęty do naprawy w dniu 24 stycznia 2011 roku, naprawa powinna zakończyć się po 30 dniach, tj. w dniu 22 lutego 2011 roku. Z uwagi na to, że pojazd zastępczy był wynajmowany w okresie od dnia 26 stycznia 2011 roku do dnia 16 lutego 2011 roku, brak było podstaw do uwzględnienia zarzutu zbyt długiego czasu naprawy. Przyjęta przez strony stawka czynszu najmu (284,55 złotych netto za 1 dobę) nie przekraczała rażąco stawek występujących na rynku lokalnym, a więc pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym ze szkoda.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek od zasądzonej na rzecz powódki kwoty Sąd oparł na treści art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Mając na uwadze, że wniosek o wypłatę odszkodowania został doręczony pozwanej w dniu 3 marca 2011 roku (k. 25), uzasadnione było żądanie odsetek ustawowych od 3 kwietnia 2011 roku i ich kapitalizacji na datę wytoczenia powództwa, także żądanie dalszych odsetek od dnia wytoczenia powództwa (art. 482 k.c.).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) Na koszty procesu poniesione przez powoda składały się: opłata od pozwu w wysokości 406 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej w wysokości 1.200 złotych.

W punkcie III wyroku zwrócono pozwanej kwotę 328,63 złotych tytułem niewykorzystanej części zaliczki na opinię biegłego.